

25 Ιανουαρίου 2020

Ιερά Μονή Εισοδίων της Θεοτόκου στο Μαρκόπουλο· μια όαση στον Ωρωπό

[Επιστήμες, Τέχνες & Πολιτισμός / Προσκυνήματα-Οδοιπορικά-Τουρισμός](#)





Ιερά Μονή Εισοδίων της Θεοτόκου στο Μαρόκπουλο Ωρωπού

Στις μέρες μας, τα μοναστήρια αποτελούν την πιο δροσερή όαση αναψυχής για τον σύγχρονο άνθρωπο. Είναι ο τόπος όπου ανακαλύπτουν οι άνθρωποι τον εαυτό τους και την πραγματική ζωή. Μια ζωή κοινοβιακή, όπου ζει ο ένας βοηθώντας και στηρίζοντας τον άλλο, και όλα έχουν μέσα στην απλότητα τους ένα βαθύτερο νόημα.

Στο μοναστήρι δεν κάνεις εγωϊστικά ό,τι σου γούσταρει και επιθυμείς, αλλά εκούσια υποτάσσεις το προσωπικό σου θέλημα κι ακολουθείς το κοινοβιακό πρόγραμμα του μοναστηρίου. Υπάρχουν συγκεκριμένες ώρες προσευχής, εκκλησιασμού, φαγητού, εργασίας, ξεκούρασης, μελέτης, ανάπαυσης.

Ακολουθώντας το μοναστηριακό πρόγραμμα αρχίζεις να μαθαίνεις την υπακοή και να κόβεις το θέλημά σου. Ακόμη και οι επισκέπτες ενός μοναστηριού ακολουθούν το μοναστηριακό πρόγραμμα με μεγάλη ευχαρίστηση και άνεση.

Η μοντέρνα κοινωνία μας λειτουργεί κατά τρόπο αντίθετο από τα πιά πάνω, με αποτέλεσμα την προφανή αποδιοργάνωση σε πολλούς τομείς. Δεν θα ήταν υπερβολή να πει κανείς ότι η ακαταστασία και η τσαπατσουλιά, η αναστάτωση και η αναρχικότητα είναι απότοκα του σύγχρονου τρόπου ζωής. Το βλέπουμε στις άπλες καθημερινές λεπτομέρειες της ζωής. Εμείς οι απελευθερωμένοι και

προχωρημένοι τρώμε ότι ώρα και ότι θέλουμε, κοιμούμαστε και ξυπνάμε ότι ώρα θέλουμε, εκκλησιαζόμαστε αν και όταν εμείς το θελήσουμε. Αυτή η ασύδωτη ελευθερία μάς έχει υποδουλώσει σε τέτοιο βαθμό, πού γέμισε την κοινωνία μας με άγχος, κατάθλιψη και τόσα ψυχολογικά προβλήματα. Μέσα από μια επίσκεψη στα μοναστήρια και την έστω για λίγο ένταξη μας στο μοναστηριακό πρόγραμμα, αποκτά η ζωή μας ένα σωστό ρυθμό κι ένα βαθύτερο νόημα. Οικογένειες οι οποίες έχουν συχνές επαφές με μοναστήρια αντιμετωπίζουν τα καθημερινά τους προβλήματα με πιο σωστό και ανώδυνο τρόπο. Επίσης υιοθετούν στην καθημερινή τους ζωή μοναστηριακές συνήθειες όπως είναι το κοινό τραπέζι, η κοινή ώρα προσευχής και ξεκούρασης, η προσωπική επαφή και κοινωνία. Όσο πιο κοντά στα ορθόδοξα μοναστήρια βρισκόμαστε τόσο καλύτερα θωρακίζουμε την οικογένειά μας στά σύγχρονα προβλήματα. Ιδιαίτερα από την ακοινωνησία των σημερινών ανθρώπων, πού ώθησε το λογοτέχνη στην επιγραμματική διατύπωση «ποτέ οι στέγες των σπιτιών μας δεν ήταν τόσο κοντά, αλλά και οι καρδιές μας τόσο μακριά η μια από την άλλη».

Ένα τέτοιο μοναστήρι, όαση μοναδική και πραγματική γωνιά του παραδείσου, είναι το μοναστήρι των Εισοδίων της Θεοτόκου στο Μαρκόπουλο Ωρωπού, λίγα χιλιόμετρα έξω από την Αθήνα. Ένα μοναστήρι σταθμός για την οικογένειά μας, όπου περάσαμε δυνατές στιγμές χαράς και λύπης. Το πρώτο πράγμα πού κάνει εντύπωση στον επισκέπτη είναι η πανέμορφη τοποθεσία του μοναστηριού αυτού. Κτισμένο στα κρᾶσπεδα ενός πευκόφυτου λόφου, το μοναστήρι υψώνεται πανέμορφο κι επιβλητικό, έχοντας θέα το νησί της Ευβοίας.

Κτύπησα το κουδούνι της εξωτερικής εισόδου κι αναλογιζόμουν αν μετά από τόσα χρόνια θα με αναγνώριζαν οι Αδελφές. Δεν πρόλαβα να ολοκληρώσω τη σκέψη μου και μια αδελφή άνοιξε τη βαριά πύλη. Καλωσόρισες Δ. με χαιρέτησε αμέσως μόλις με αντίκρουσε. Κι εσύ πρέπει να είσαι η Χρ. συνέχισε. Μπήκαμε και προσκυνήσαμε στο καθολικό του μοναστηριού πού είναι αφιερωμένο στα Εισόδια της Θεοτόκου. Το μοναστήρι αυτό είναι γεμάτο αναμνήσεις. Από τότε πού ήμαστε μικρά παιδάκια, το 1980 μέχρι το 1990, κάθε χρόνο επισκεπτόμαστε το μοναστήρι και μέναμε για αρκετές μέρες φιλοξενούμενοι εκεί. Αφού προσκυνήσαμε συνεχίσαμε στο αρχονταρίκι όπου μας περίμενε η Γερόντισσα Νυμφοδώρα. Μας υποδέκτηκε με πάρα πολλή αγάπη και μας μίλησε για αρκετή ώρα. Νοερά μας μετέφερε πίσω και θυμηθήκαμε τα παλιά. Στη συνέχεια ξεναγηθήκαμε στο μοναστήρι.

Εδώ είναι το αγιογραφείο που ο αδελφός σου ερχόταν μόνος και αγιογραφούσε, από εδώ είναι η κουζίνα πού η αδελφή σου βοηθούσε όποτε ήθελε και από εδώ κάτω είναι το μονοπάτι πού πήγαινες καθημερινά να δεις την αδελφή Θεοδοσία να φροντίζει τις κατσίκες. Κάθε πέτρα, κάθε διάδρομος, το καθετί και μια ανάμνηση

για μένα. Μας διηγείται η Γερόντισσα για τη μεγάλη φωτιά του 2001 πού κινδύνεψε το μοναστήρι να καεί ολοκληρωτικά, αλλά σώθηκε από καθαρό θαύμα. Μας έδειξε τη θαυματουργό εικόνα της Παναγίας πού κάποιες φορές άλλαζε όψη την ώρα της Παράκλησης...

Στην είσοδο του ναού στα αριστερά βρίσκεται η θαυματουργός εικόνα της Παναγίας της Γενεσιουργού. Δεξιοκρατούσα Παναγία, κατάμεστη από τάματα γονέων πού απόκτησαν παιδί με τη βοήθειά της. Το τάλαντο/σήμαντρο κτυπούσε για το μεσημβρινό τραπέζι. Πάντοτε στα μοναστήρια προσφέρουν το καλύτερο φαγητό. Λιτό και πλούσιο. Απλό και εύγεστο το φαγητό γιατί στην κουζίνα διακονεί πάντοτε η ίδια η Παναγία. Μετά το φαγητό επισκεφτήκαμε την αδελφή Αγάπη η οποία ασθενεί και θυμηθήκαμε και είπαμε πολλά.

Γεμάτοι αναμνήσεις και με την υπόσχεση ότι σύντομα θα είμαστε ξανά εκεί αναχωρήσαμε από το μοναστήρι των Εισοδίων.

Αναχωρήσαμε κατάφορτοι από την αγάπη των αδελφών πού εκούσια πρόσφεραν τον εαυτό τους στο Θεό, διακονώντας τον άνθρωπο και προσφέροντας άνελη λογική λατρεία στον Τριαδικό Θεό.

Δ. Οικ.

Πηγή: Σύγχρονες Οάσεις, Δ. Οικ., σελ. 57-59, Περιοδικό «Παρά την Λίμνη», Μηνιαία έκδοση Εκκλησίας Αγίου Δημητρίου Παραλιμνίου, περίοδος β', έτος ιη', αρ. 3, Μάρτιος 2008.